

Aceleași neliniști

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Am invitat iubirea să stea cu noi la masă,
Tu ține-mă de mână și jură-mi că nu-ți pasă
De timpul care-aleargă și-mi răsfoiește viața
Ca pe o carte albă. Oferă-mi dimineața

O unică scânteie să ardem împreună
Într-un poem albastru când razele de lună
Brodează tâmpla nopții cu undiri domoale
În argintiu, iubite... Dă-mi aripile tale!

Am invitat speranța să ne îndrume pașii
Pe drumul primăverii în care toporașii
Ne-au invadat câmpia și m-am deprins cu zborul...
Dar vezi cum trece timpul? Te răscolește dorul?

- În fiecare noapte, captivi ai nostalgiei,
Am ridicat altare pe țărmul poeziei
Și-am străbătut pământul, în zbor, fără a ne teme
De soarele puternic, de înălțimi extreme,

Nimic nu ne doboară, când suntem împreună
Și cerul ne alintă, din stele o cunună
Ne-mbracă dimineața într-un veșmânt de gală,
Ascensiunea noastră e pură, verticală.

Am invitat iubirea să vină mai aproape,
Să stea cu noi la masă când tu ascunzi sub pleoape
Metaforele vieții ce-au spulberat distanțe...
Ce dacă timpul trece? Noi nu-i plătim creanțe.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș